

9. szám.
Oct. 27-én 1860.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ar : Évharmadra, azaz szeptember–december hóra **2 ft. 10 kr.** uj pénzben. —
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárúsnál. — **Kiadó-hivatal :** Pesten egyetem-
utca 4-dik szám.

VII. kötet.

Induló.

Már siess hazádba vissza Bús seregem,*)
Számodra több sportula itt Már nem terem.
Szeretgettünk hol hidegen, Hol melegen,
Be van fogva, Isten hozzád, A szekerem.

Daru, fecske, gólya régen Mái tovament.
Te neked sem való már ez Az element,
Lesz belőled, ha megindulsz, Szép regement,
Boldogul járnj, erre mondjuk Rá az „ament.“

*) Világos, hogy a hannoverai bevándorlókról van szó. — Szerk.

Kalamáris, porzótartó És lineál
S minden egyéb bútorzatod Már készen áll.
Más hazákat boldogítani Elretirál.
Az utazás szép ; — még egészSégedre vál.

Attól ne tarts, hogy kiszedjük A kereked,
Forspontot is adunk, csak hogy Itt ne rekedj.
Vedd kalapod : idd ki szépen A seredet,
Kívánunk „szerencsés utat“ Mind te neked!

K-s M-n.

A január—augustusi számok már elfogytak.
September—december évharmadi számokkal még szolgálhatunk.

Mi az a constitutio?

Minden rendű olvasóink igényeihez és felfogásához alkalmazta

Kakas Márton.

Kérdés : Mi az a constitutio?

Felelet. 1. *Ügyvéd.* A constitutio olyan állapot, a mikor az ember nem fizet birságot, ha a panasza nagyságához nem jól találta *megválasztani a stemplit.*

2. *Csizmadia.* A constitutio mindennemű „*halucsnik*“ kiküszöbölése az országból; mint a kik kimélik a csizmákat, de elrontják a lábakat.

3. *Ujságíró.* A constitutio olyan állapot, a mikor a „*censurától*“ csak a *rigorozáló diákok* reszketnek, s a *bélyeget* csak a *tinók* oldalára sűtik.

4. *Szinész.* A constitutio olyan derék dolog; a mikor az ember a *rosz szerepet* visszaküldheti az *igazgatónak*, s ha valaki *minisztert játszott* s a szerepébe belesült, ezért bíróság elé állittatik s mentségül semmiképen nem mondhatja, hogy ő akkor miniszter volt.

5. *Bankár.* Constitutio az, mikor az *ezüstnek* nincsen *ágiója*, aztán a közpénztárakkal nem durchbrennolnak itt és amott.

6. *Doktor.* Constitutio az, mikor a *prokátort* nem híják *doktornak*, s a státust nem nevezik „*beteg embernek.*“

7. *Kőműves.* Constitutio az, mikor az épület magátul áll össze; nem kell kívülről más szomszéd házakhoz támasztani s belülről vasakkal összefoglalni.

8. *Parasztember.* Constitutio az, mikor az ember nem köszön az utcán a *Steuereinnehermenek.*

9. *Serföző.* Constitutio az, mikor az embertől nem kérdi a *fináncz*, hogy *mit főz?*

10. *Pipás ember.* Constitutio az, mikor az ember *magyar dohányt* szihat.

11. *Lakatos.* Constitutio az, mikor nem kell az embernek *lakatot tartani a száján*; ellenben a pénzesfiókjába nem nyulhatnak bele tudta nélkül.

12. *Lelkipásztor.* Constitutio az, mikor a szolgabíró nem parancsol a papnak.

13. *Szögedi ember.* Constitutio az, mikor nem kérdik a viczispántól (vagy mitől?) hogy mit szabad muzsikálni?

14. *Kecskeméti embör.* Constitutio az, mikor a *tollat* csak az *Amsli* szedi, nem a *megyefőnök* (tudnillik a kalapok mellől).

15. *Abonyi ember.* Constitutio az, a mikor a szolgabíró nem birságotja meg az embert, ha verset mondott.

16. *Bácskai és vojvodinai ember.* Constitutio az, a mikor valami bigott nem tisztelheti meg az embert ily czímmel és hivatallal : „*a látszat szerint könnyen bekövetkezhető kedvezőtlen eshetőségek esetében megtörténhetőleg kártékonyná lenni képesnek látszó egyéniség.*“

A fiatal úr.

Kopertákat csinált unalomból a fiatal diurnista, midőn két cigány benyit, s passzust kér utazni. — A diurnista azonban mentegeté magát, hogy most nem adhat, jöjjenek máskor. A cigányok egyike kezdi a hízgelést, s oldalba döfi pajtását, úgymond :

— Nízsd csak nízsd Laczi, mijjen fiatal még esz azs úr, oszt migis mekkora hivatalt bíznak rá.

— Ez onnan van, hogy az ön lapja valami ismeretlen helyre van czimezve, s onnan küldik mindig ide vissza.

Megnéztem a címlapot, rajta volt : „Helyt.“

Mért nem dicsérte meg az Isten az asszonyt?

Bizonyos vendég örökké kínozza ebéd alatt a háziasszonyt, hogy a szentírás szerint az Isten mindent megdicsért, mit teremtett, csak az asszonyt nem.

— Minek, — felelt a háziasszony — mert tudta, hogy ti férfiak eléggé magasztalni fogtok bennünket.

Nem tudják a póstán „helyt“ (in loco) melyik vármegyében van.

— Szeretném mégis tudni, hogy miként van az, hogy én a Kolozsvári közlőnyt egy póstával mindig utóbb kapom? kérdém a pósta-kihordót.

Kitől félnek az ördögök?

A r—i templom előcsarnokában falra van pingálva a molnár fukával, a korcsmáros itczével, a falusi tanács rovással, a kiket az ördögök lánczra fűzve tüzes vasvilával szurkálnak elkövetett csalásukért.

Egykor B. Ö. alispán e vidéken járván, kíváncsiságból megnézte ezen festészetet is, s látván, hogy a bíró, adószedő, gátbíró, esküdtek és a kisbíró borzasztó kint szenvednek, kérdezé az egyházfőtől :

— Miért nincs a jegyző is a tanács közé lánczolva?

— Jaj tekintetes alispán uram, a jegyző nem hiszi az ördögöt, s irástudó embertől az ördögök is félnek.

Könnyű volt ezelőtt úrrá lenni.

Ezelőtt néhány évvel egy földmivelő fiát deáknak avatván föl D—ben, a kívánathoz képest bugyogót, farkányt és kürtőkalapot vett néki. A merre jártak, keltek D—ben, a fiút öcsémnek czímezték, de mikor a vásárlott ruhát magára szedte, tens úrfi lett a neve, vagyis czíme.

— No fiam, evvel a kéményseprőnek való ruhával tégedet csúffá, a világot D—ben csakugyan bolonddá tettük, most már te tens úr vagy, én pedig csak paraszt, — mondá az öreg földmivelő.

A félős ló.

— More! nem félős ez a ló?

— Nem az, próbálja meg az úr; egyesegyedül alszik az istállóban, és egy cseppet sem fél az isten adta.

Dajka bácsi és Bethlen Gábor.

Hogy kerülhet e két név együvé? furesán biz a — magam sem hinném, ha meg nem történt volna.

Dajka bácsi virágjában híres szabómester vala; mert jóllehet hogy a frakk, meg bugyogó-szabáshoz nem akart érteni, hanem e helyett aztán az attilát meg a *csukafejes* nadrágot úgy ráteremtette az ember fiára, mintha csak öntve lett volna. És ez azt hiszem, mai világban is nem megvetendő érdeme szabómestereinknek. Sokat is tartott ám az öreg úr e szép tulajdonságra, de bocsássuk meg neki ez ártatlan gyöngeséget, hisz ez erény ahoz képest, midőn például a szamárt azt tartja magáról, hogy ő délczeg paripa.

Dajka bácsi egyszer még a régi jó időkben, valami bajoskodásában M.-Vásárhelyre utazott, a holott is — mint aféle tudákos ember, meglátogatta a híres Teleki-thékát is. Sok mindenféle bámolni való nevezetes régiséget látott, de a mi leginkább megragadta figyelmét, mi úgyszólván elbűvölte egész valóját, az — Bethlen Gábor fejedelem arcképe volt. Az öreg úr fejedelmi

képhez illő tisztelettel állott meg előtte, s rászögezevén örömtől mosolygó szemeit, mintegy gondolkodva elmerengni látszott rajta. Merengését végre a felügyelőhez intézett eme szavakkal szakítá felbe :

— Engedje meg az úr, kérem hadd csókoljam meg én azt a képet ott.

E különös kívánságra a felügyelő önkénytelenül kérdezé :

— Miért?

— Ejh, mert sok jó bort ittam ám meg azután a nagy úr után, hogy az Isten még a porát is áldja meg!

— Hogyan? — kérdezé meglepetve a felügyelő.

— Hát csak úgy, hogy ő kegyelme adta volt az udvarhelyi nemes szabócézheknek a privilégiumot, én pedig annak tagja vagyok.

És Dajka bácsi megesókolta Bethlen Gábor képét.

A zöld béka, mint zöld uborka.

Nyáron át egész karavánját látni az oláhfalvi deszkás szekereknek, a mint a fő utvonalon szép csendeszen huzódnak az alföld felé, kevés költséggel, nem sok hasszonnal, de annál több véres veritékkel járó keresetmód...

Valának pedig a jó atyafiak egyszer a többek közt, egy ilyen kirándulásból — mit sajátságosan *szeheres-ségnek* neveznek, — épen hazafelé menőben, és ősi szokás szerint megeresztének vala egyik város végén, etetni és falatozni a gyepen.

Tanko Pétör bátyom a városban egy kis elemozsinát vásárolni elmaradt. De immár jődögél — ballag szép lassacskán a lóger felé. A mint látom egy rakás zöld ugorkát is hozott, és épen ereszti le a gyepre ünge bő ujjából. Alig volt a vetemény a gyepen, hát egy ártatlan zöld béka megugordja magát a veszedelem elől. Meglátja ezt Tankó Pétör bátyom, s nagy hirtelen utána kap a desertálni akarónak, — mondván :

— Ilyen adta varasgyékje, nem azért adék egy *sustákot* érteed, hogy odébb állj!

A dühös magyar.

Egy idevaló földesúr épen vásárra készült, midőn két éves fiacskája elébe áll.

— Tatuka, mit hoz nekem a vásárból?

— Magyar kalapot kis fiam.

— Hát magyar dolmányt?

— Azt is.

— Nadrágot is magyart?

— Azt is.

— Hát magyar csizmát?

— Azt is, azt is kis fiam.

— De aztán a kapezám is magyar legyen ám.

A huszár és gazdája.

Oly helyen volt Csehországban a huszár quártélyon, hol a gazda, mint maga is magyar, régenten huszár, nem csak magyarul tudott, hanem a katonai csinyt is értette, azonban mind ezt a katonától ovatosan eltitkolta; csodálkozott is a huszár, hogy pajtásaival tervezgetett olykori kalandja füstbe ment, mert a gazda mind annyiszor kiparirozta; egyszer üt az elválás órája, a huszár még este gondoskodott holmi borralalóról; reggel fujják a rukkolót, a huszár lóra pattan, bucsút vesz.

— No Isten áldja meg gazda, — s pajzánkodva utána teszi, — hanem viszem ám a kanalat meg a kést.

— Deiszen katona uram, kivettem én azt még az este a patrontásból, — megszólal a gazda, ekkor ámult el a katona, s használva sarkantyúját elnyargalt.

Denunciatiók.

(Titokban besugja a policzájnak Kakas Márton.)

I. Bizonyos „emissarius“ (a *vörösek*hez tartozik!) csak most szabadult ki a börtönből s már is széltében bújtogat; zavarokat és rendetlenségeket okoz; többeket már eddig a földre vert, s mingyárt a nép „fejének“ megy. Veszedelmes tanokat hirdet. Különösen nem ba-

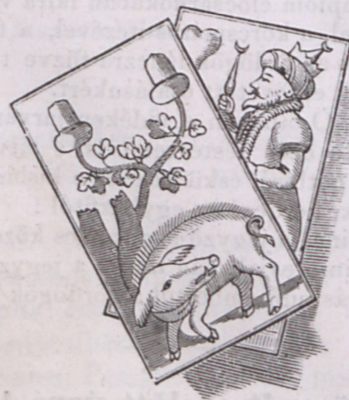
rátja a „keresztviznek“ ennél fogva erősen gyanus pogánysága felől. A rossz érzelműek úgy híják egymás között, hogy „Bak Ator“ a mi valószínűleg valami idegen név lehet: talán *Bach Arthur*? Jó lenne megkértyézni.

II. Bizonyos „Bögöly“ nevű vakmerő kalandor; az erdőkben lakik; onnan orozva kirohan, s a generálisok

lovait megtámadja és megsebesíti. Jó lenne jutalmat tűzni ki a fejére.

III. Bizonyos „Makkász“ nevű sokak által ismert celebritás; különös feladatának tartja a *királyokat* és

elsőségeket ütni. Ő ugyan ezt csak „játéknak“ nevezi, de a rossz indulat mégis csak meg van benne. Jó lesz figyelemmel kísérni.

IV. Bizonyos úgynevezett „Tacsó“ a békés polgárok éjjeli nyugalmat gyakorta megzavarja; praeten-

sióit igen rosszul formulázott alakban adja elő s rugodzik a „kötések“ ellen. Veszedelmes *elégületlen párti*. Valóságos *mindent felforgató*. Jó lenne talán születése helyére internálni?

Ojjan hosszú ez a juk.

Először volt pinczébe az alföldi ember, nem tudta, hogy mi az, csak csodálkozik lefelé botorkálás közben, hogy mindig és mindig sötétebb lesz, pedig mikor elindult jól fent volt még a nap, de még el se fáradt mégis beestvéledett; a mint tovább kotonász, egyszer csak meglátja, hogy ott messze gyertyánál iszogatnak, még jobban hitte, hogy bizony már este van, mert hát azok is gyertyáznak, közéjük lép tehát és leveszi a kalapot: — Szerencsés jó estvét kívánok, ojjan hosszú ez a juk, míg az embör átvergődik rajta, egészen beestvéledik.

Korrajz.

XVI.

Porosz- és Oroszország tiltakozik a Nápolyba való bevonulás ellen?

Borkoresolyák.

Egy orvos betegét májbaj ellen orvosolta, ki is meghalván, egy fiatal orvos jelenlétében bonczoltatott, ki midőn látná a máj épségét, így nyilatkozott :

— Doctor úr, a máj egészséges, és mégis májbajt orvosolt?

— Épen, — felele a doctor, — ez válik dicsőségemre, hogy a májat tökéletesen meggyógyítottam, hogy a betegem most más betegségben halt el, arról nem tehetek.

Egy 20 évi házassága alatt szünteleni civódások közt lévő nő, férje temetésekor sűrű könyeket pergett, mire barátnöje mondá :

— Miért siratod olyan nagyon? midőn soha boldog életet nem töltöttetek.

— Óh, mond az özvegy, nem siratnám halálát, csak *oly koros özvegy* ne lennék.

= Azt álmodja a cigány, hogy vásárban lovat árul, hogy ezért 50 fttal kínálják, de ő száz fton alól nem adhatja. Azonban felébredvén, meggyőződik, hogy minden csak álom volt, mire szemeit rögtön behunja, a kezét kinyújtja :

— No Isten neki, adja ide az 50 fton, s vigye el a lovat.

Egy öreg úrnak volt egy szintén öreg nővére. Történt, hogy nővére elmondá, hogy álmában sok *tiszta vert arany és ezüst* edényt látott.

Az öreg úr az álmot végig hallgatván, tudományos komoly arcczal ezt a választ adta :

— Azt gondolod te, hogy azon edények, melyeket az ember álmában lát, *tiszta anyagból* vannak? Igen csalatkozol; mert az ilyen nem *tiszta arany és ezüst*, hanem csak *úgy van befuttatva*.

Eltalálta.

— Kérem tekintetes úr, tessék nekem a vándorkönyvemet megfrizérozni.

Azt akarta mondani: „visirozni“ de tévedésből eltalálta, a miért az illető úr nagyon megharagudott, mert történetesen hajdanában épen friseur volt.

Geht zum Teufel.

Nagyon szép az, de ám ritka eset, hogy szomszédok egymás között békében éljenek. Lássunk millió közül egy példát egy ily összezőrdülésre.

Kalapács Márton és középső Buzogány Están székelty atyafiak valának egymásnak tőszomszédai. Elválasztá vala őket egymástól egy romlásnak indult sövénykert mivolta, melynek conservációja Están bát illetve volna, de hát neki erre nem igen volt gondja. Egyszer a kerítésen átal czelleng Estánbátyom süldődisznója a Márton bátyom udvarába. Gonosz kutyája volt Mártonbámnak, megtalálja marni az Están bámsüldőjét. Nehezen esett ez az én Están bátyomnak, boszankodott is rajta vastagon. Haragjában el is ment a Was-sag-ter urakhoz és Márton bámot elvádolta. Megidézték őket erre mind a kettőt. Meg is jelentek a terminusra mind a ketten. A holott is Estánbá a vádat sorjában föladta. Mártonbá penyétlen magát védelmezte; vádlott ő kigyelme csupa tüzes pemete vala, keményen működött

benne az igazság érzete. De bizony nem értett abból a bíró még csak egy kukkot sem, parancsolja tehát a tolmácsnak mérgesen:

— Der Spitzbub soll deutlicher reden!

(Beszéljen az a gazember világosabban).

Tudtára adja a tolmács Márton gazdának mi a baj.

Erre rágyujt ő kegyelme — és előadja ujabban, hogy így s így, és úgy meg úgy vala; hogy ő nem hibás, a bajnak nem oka; hogy a sövény a szomszédjáié, és neki dukál, hogy azt conserválja, mit ha nem tett és azáltal kára történt, azt szépen magának tulajdonítsa stb. De fájdalom, még ez sem talált elég világos lenni — s újra hangzott:

— Der Spitzbub soll noch deutlicher reden!

(Beszéljen az a gazember még világosabban.)

Ezt is tudatták Márton gazdával, — mire ő kigyelme, mivel egyebet sem tehetett, megvakarta a füle tövét. Hanem úgy látszik, hogy mégis használt a leczke, mert már megfogható példával kezdé érzékíteni a dolgot, az ő módja szerint ilyen formán körül-belül:

— Hát instálom ngos úr, én magam vagyok a sövény, ez itt én rajtam a rés, Buzogány szomszédom a disznó, a ngs úr meg (öngedelmöt istálok) a — De már a végét sem várta be a ngs úr, hanem elkergette a magyarázót:

— Geht zum Teufel, ihr verfluchten Kerls!

Az ügyes czéhmester.

Egy bányahelyen lakott egy igen hiu örmény atyafi, kinek jó bányaere akadván, sok pénzmagra tett volt szert.

Megszorult a nemes vargaczeh s nem mutatkozott sehonnán kilátás. Az ügyes czéhmesternek egy elmés ötlete jött.

— Fogadjuk a czéhbe Gergely bácsit. Ott lesz mindjárt a 200 forint.

— Az igaz, de valljon elfogadja-e? ez volt a kérdés.

Meghívták nagy tisztességgel tiszteletbeli vargának, s Gergely bácsi a nagy megtiszteltetést könnyű szemekkel elfogadta.

Alig, hogy megtudta ezt a nemes csizmadia-czeh, ez is megválasztotta Gergely bácsit.

Igy lett ő hitvány 400 forintért *tiszteletbeli varga és csizmadia*.

Nem tudom a többi czéh követi-e majd a jó példát.

Mely közül három snyeff.

Miska. Márton! mit szólsz te ahhoz?

Márton. Azt mondom, hogy az egyszeri tisztartó vadakat küldött a grófjának, s azt irta a kíséző levélben: Itt küldök a nagyságos úrnak hat darab *fácsányt*; mely közül három — *snyeff!*

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

Az Anker életbiztosító társulat instrukciója magyarországi ügynökeihez.

(Kivonat.)

Ennek az infámis barbar nemzetnek bizonyosan sok pénze van még, csak hogy nem akarja szép szerével kiadni a ládafiókból.

E végett szükséges önöknek magukat egyetértésbe tenni 1-ször az illető *községi elöljárókkal*. 2-or a *szolgabírákkal*; ezeknek maguknak is jót fog tenni mai világban egy kis *életbiztosítás*. 3-or a *papokkal*.

E három categoria *ingyen segít*, ezeknek nem kell percent.

Következnek a falusi *jegyzők, ügyvédek, és adóbeszedők*.

Ezeknek már kell *ígérni* valami részt, a megnyirandó juhokból.

Különösen az adóbeszedők úgy adhatnák ezt elő; mint *egy új nemét az adónak*, a mit különben exequálni fognak, ők tudhatják legjobban, ki fizeti az adót pontosan; annak sok fölösleges pénzének kell lenni; annak az életét biztosítani kell.

Az *orvosokat* se felejtsek ki. Sok beteg ember biztosítaná az életét, mikor nagyon odáig van.

A kit egyszer megfogott az *ügynök*, azt ki ne eressze a körme közül, *ha az ajtón kilökik, jöjjön be az ablakon*.

A kinek egyébiránt nem volna bizalma hozzá, annak mondja azt az *ügynök*, hogy hiszen nem az *életét*, hanem csak a *pénzét* biztosítja itt az ember. (Ebben az a fő élcz, hogy ilyen utasítás csakugyan létezik!)

= *Márton*. Nézd csak, láttál már ilyen katonát? Francia.

Miska. Francia!!! Micsoda alak!!! Aztán hogy ne győznének már ezek?

Márton. Igen, de Lamoriciére katonája, pápai önkénytes.

Miska. Lamm . . .? Micsoda nyomorult alak!!! Aztán már hogy ne vernék meg ezeket?

= *Márton*. Te Miska! én tulajdonképen nagyon sajnálom, hogy az a Bruck miniszter meghalt; de már mégis, ha egyszer meg akart halni, sokkal jobb szerettem volna, ha addig halt volna meg, a mig a hirlapbélyeget fel nem találta.

= Hivatalos árverés volt. Épen ruhadarabokra került a sor; volt nyári s téli kabát sat.; egyszer a kikiáltó egy bundát vesz elő; a működő hivatalnok egész komolysággal kérdi:

— Téli vagy nyári bunda?

= Eddig azt tartotta a párbeszéd: „*olyan lágy mint a vaj*”; most pedig az mondják, „*olyan szilárd, mint a vaj* (Vay). — (Meg se olvadjon; — Szerk.)

— U. pusztán az út rét mellett igen semlyekes helyen volt kimérve, úgy hogy ősszel s tavasszal, midőn az ég csatornái megeredtek, az arra utazóknak rendesen vonatóra volt szükségök. A birtokos a bajon segitendő, néhány ölnyire odább, partosabban fekvő szántóföldjén mérte ki az utat; a régi utra pedig ne hogy valami idegen a feneketlen sárba vesszen, tilalomfát állított. Egyszer arra hajt B. közel lakó birtokos, ki már nagyon jól ismerte tapasztalásból a helyiséget. Azonban a tilalomfát látva csak azért is neki hajt. A csósz ki B. urat ismerte, látva a dolgot feléje siet, hogy a jó útra térítse, ez azonban azon hitben, hogy meg akarják zálogolni, puskát ragad reá s neki vágtat a semlyéknek, hol is csak jó lovainak köszönhette, hogy örökre ott nem veszett.

— Midőn az önkénytes kölcsönért sorra exequáltak az embereket, ugyan ezen sorsban részesült egy becsületes szatmári csizmadia is. A dolog sehogy sem fért a fejébe. Egyszer elmegy szomszédjához s kér kölcsön 20 ftot, az azzal mentegetődzik, hogy pénze nincsen, s így legjobb akarattal sem segíthet. Erre beállit az én csizmadiam a szolgabírói hivatalhoz azon kérelemmel: exequálják N. szomszédját, minthogy az neki nem akar 20 ftot kölcsön adni.

= (Hanem az igaz, hogy már most mindennek magyarul kell menni?) Kivéve a vasutakat, meg a pesti zsidótemplomot.

= (Valyon mi lesz a censorokkal.) Ez a hivatal megmarad, csakhogy ezentúl nem az ujságírók küldik az elaborátumaikat a censurán keresztül a policzájra; hanem ha a policzáj ad ki valami rendeletet, ez küldi azt az ujságírókhoz, s a censura aztán kijelöli, ha valami gyanus kifejezést talál bennök; s a szerkesztőség elé terjeszti, valyon kiadja-e? s sulyosabb vétségek-nél a policzáj kap írásbeli megintést. Erre nagyon szükséges a censori hivatal.

= Nagyszerű vadászatot tartott a jankováczi uradalom, a vadászatot követő estélyen az inas tányéron hozott, akkor még nem igen divatozó szivarokat. A mint sorra kínálja a vendégeket, egy halasi úr visszautasítja ezen szavakkal:

— Köszönöm: én csak tormával szeretem.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

E hétre való orákulumok.

Jó a jó, de jobb a jobb. Ha a csizmadia kiszakad, az nekem jobban fáj, mint neki. Decemherben a fűvet ha harapófógóval húzzák senki a földből, májusban pedig, ha kalapácsal verik is vissza, még is kijön. A ki szereti a sajtot, ne egye meg, mert elfogy.

— — No, végtére valahára megértem hát, hogy jogos követelésem meghallgattattak! Bizony ideje is volt már. Már épen csak hogy épen szakadóban nem volt a türelmem; még egy minuta és aus ist a barátság! (Miről dunnyog kend apjuk?) Hát csak erről a szerkesztőrül ni; a ki már annyi idő óta szekiroz azzal, hogy egy német csizmadiát festet nekem ide állandó portrénak, papucsos a lábán; váltig remonstráltam, hogy nekem van sarkantyús csizmam, aztán nem is úgy szoktam az újságot olvasni, a hogy az ni, meg nincs nekem arbeitstischem, hanem becsületes tőke mellett szoktam dolgozni. Végtére hát ezt is megértem. Itt vagyok, ni, sarkantyú, tőke és süveg. Minden, a mit kívántam. No asszony, ennek az öröme ma illuminálom magamat, hozz egy pint bort.

— — (Tehát már most ismét restellátziók lesznek?) Azt nem tudom. Ha tőlem kérdeznék, mit csináljanak? én azt mondnám: vegyék elő Trattner Károlyi „nemzeti kalendáriumát“ de dato 1848. nyomtassák le az abban levő tiszti névsort von A bis Z végig 1861-re Gírókúti országos képes naptárába; a ki még él közölük, kösse föl a kardját, menjen föl a vármegyeházára, tisztelkedjék a főispánnal, régi esküttek, szolgabírák, alispánok üljenek a székeikbe, s tegyenek úgy, mint az egyszeri angol, ki Amerikába utazván, bucsuzó hugától azt kérdező: „szereted-e az angolt?“ felel rá az: „nagyon.“ Tíz esztendő mulva visszatért az angol, s azt kérdező hugától: „sülve szereted?“ — „Nem. Marinirozva.“

— — Irlandban *requiemet* tartottak a pápai katonákért. Az a lap, a melyből ezt a hírt olvastam, nem magyarazza meg világosan, hogy a megholtakért-e avagy a még életben levőkért.

— — Már megint firtili bankót hoztál haza a piczról? Nem megmondtam már, hogy valahány bankót szétvágtok, annyi forinttal gazdagítottátok a bankot. Nem is tudom, hogy mért nem váltja be a nemzeti bank

valamennyi bankjegyét egy forintosokra; úgy tiz esztendő alatt majd csak széttepegetnek mind, s neki nem kellene a visszaváltogatással fáradni. (De ha nincs piczula, hát mi a fittyengő — izével fizessen az ember?) Fizessetek *márkákkal*. (De isz' azt nem veszik el a citromos boltban.) Már hogy ne vennék el a márkákat? te! mikor még Viktor Emanuel is elveszi a *Márkakat*: már pedig annak ugyan nagy citromos boltja van! — Nekem több fertálybankót haza ne hozz.

— — Ezentúl száz tagbul fog állani az államtanács. (Akkor hát Maager úr, maga is sok lesz oda, mert ő maga is *szász*). Dehogy *szász*, dehogy *szász*! Inkább *másod magával* is csak egy ember számba megy.

Mit mond Iczik a restorátzióról?

— Hogy mér van bekhütve a fejem? Jánus meszter? Jaj majd mingyá megmondom. Tudja khend, hogy nekhem van egy bút, abba van phálinka, zab, khükörice, üstörnyél, és mindenféle; adum, veszem, a ki hozza, a ki megvesz; csupán csak a phulitika nem adum, se nem veszekedem, mert ez a phurtika nekem nem üsmereletes, filek, hogy megcsálnak benne nekem. — Hát a mult khedden dilbe gyün hozzám a Thubiás úr, az a thisztessiges vürüs urrú úr, az a várusi darabantus úr; mikhur már megláttam, hogy gyün, előre ürültem neki, azt ghundultam adúczhédülát hoz. — Hanem hát most nem azt hozott, hanem phálinkát kért, felhajtutta, s azt mondta, hogy khüsüntet szipen a thens magisztratus, esthére luminálni kell az ablakhut, mert khiütött a magyar világ, ezután Pesthen megint Magyarország lesz; a khi nem luminál, annak a zablakut beveri a thens magisztratus. Jól van Thobiás úr, luminálok biz én, de hogy nem luminálok; ha magyar világ lesz, minden ablakba (igaz, hogy csak egy van) négy gyertyát teszek ki. Ha magyar világ lesz, restorátzio lesz, sok bur phálinka elfogy; hogy ne luminálnék. Alig vártam, hogy sötét legyen, hogy gyertyagyujtat legyen; valaki hamarabb ne lumináljon, mint én. — Jól van, meggyújthom a gyertyát, négyet, szépen: hát egyszer hallok nagy khiabálást, hát khinézek az ablakon, hát csak gyün ám be nekhem egy khü az üvegen kheresztül. Nü nü! khiabáluk én, khifutok az ajthun. A thekintetes nagyságos urfiak, a kik az ablakomat beütötték, már akkhor meszse voltak. Én khiabáltam az utcán „az ablakomat! thizenkét új krajczár phengőben! fizessék meg nekhem a zablak árát!“ Hát a mint legjobban khiabálok az utcán: phüff! ütik nekem hátulról a nyakam közé, a thekintetes khatuna urak. Phif, pháf! zatraczeni! Nagy szerencse, hogy Ghalicziában megtanultam egy kicsi polyákul, megmagyarázhattam, hogy én nem vagyok az izé, hanem épen én magam vagyok az izé. Akkor aztán ott felejtettek nekem. Éhol van ni. Már most előre jól megverték nekem; pedig még restorátzio sem volt.